

Hopeinen medaljonki

Beata Säily

Beata Säily

Hopeinen medaljonki

© 2024 Beata Säily

Kannen suunnittelu: Veera Paukkunen

Tekstin editointi: Ulla Paukkunen

Sisuksen taitto: Elina Säily

Kustantaja: BoD • Books on Demand GmbH, Helsinki,
Suomi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8255-2

Haluan omistaa tämän kirjan pikkusisaruksilleni,
jotka aina halusivat kuulla mitä olin kirjoittanut
ja odottivat kirjan valmistumista jopa enemmän
kuin minä itse.

Omistan tämän kirjan myös vanhemilleni, jotka luottivat
ja uskoivat ajatukseeni, ja kannustivat minua jatkamaan.

Mukavia lukahetkiä Lilyan seikkailujen parissa!

KERRO TARINA!

vi läimähti auki. Pieni, suunnilleen viisivuotias poika hiekanvärinen tukka takussa ja talvisaappaat jalassaan juoksi sisään hirsimökkiin - pirttiin, joka oli tulvillaan talvista auringonvaloa. Pirtti oli pieni, kodikas ja lämmin vaikka ulkona oli hyinen talvi.

Narisevaa puulattiaa koristi raitainen räsymatto. Seinän vieressä oli pöytä, jonka päällä oli jo melkein loppuun palanut kynttilä. Pöydän molemmin puolin oli pitkät penkit pehmustettu lampaantaljoin. Tuvassa oli myös tulisija, ja uuninpankolla oli sijattu lämmin ja pehmeä pieni peti.

Nurkassa oli kulunut pukkisänky, pehmein tilkkutäkein sijattu. Tulisijan ääressä istui keinutuolissa vanha nainen. Hänen kuluneet

harmaat hiuksensa olivat höllällä nutturalla pään päällä. Siitä sojotti puikkoja, joita hän vähän väliä veti hiuksistaan ja neuloi. Naisella oli ryppyiset, hyvántahtoiset kasvot, ja hän hymyili neuloessaan. Hänellä oli yllään musta neulepaita ja pitkä punaruskea hame sekä hameen kanssa sävy-sävyyen keittiöesiliina, jonka taskuissa oli usein piilossa joko vanha neulepuikko tai karamelli. Jaloissaan hänellä olivat tummat tohvelit.

Kun poika ryntäsi sisään, nainen hymyili leveästi ja antoi ompelutyön pudota syliinsä. Hän kääntyi kysyvänä poikaan päin.

– Mummi, mummi! Et ikinä arvaa, mitä minä löysin! Olin lumessa leikkimässä ja sieltä lumen alta löysin tällaisia kiviä, ne kiiltelevät kauniisti. En tiedä, mistä ne tulivat, katso nyt!

– Voi sinua Eemil, ne ovat tosi hienoja! Vaihda nyt kunnon vaatteet päälle ja vie kivet talteen.

Vanha nainen nauroi ja katseli huvittuneena, kun poika tohkeissaan vaihtoi vaatteensa ja säilöi hellasti kivet vanhaan tulitikkurasiaan uuninpankolle.

Kun Eemilillä oli kuivat vaatteet päällään, mummi pyysi häntä istumaan eteensä tulisijan ääreen.

- Haluaisitko kuulla tarinan? hän kysyi innostuneelta pojalta.

- Voi totta kai, mummi, olet maailman paras tarinankertoja! Eemil huudahti.

- En nyt ehkä maailman paras, mummi hymähti ja aloitti tarinan.

TARU, JOLLA ON MERKITYS

Myt kerron sinulle tarinan, joka kaikuu Japanin avarasta luonnosta - vuorten, niittyjen ja synkkien metsien keskeltä, kylästä nimeltä Rian. Rianissa ei asunut paljon ihmisiä, kaikki tunsivat toisensa ja pitivät toisistaan huolta. Jonkinlaisella onnella ja toimeentulolla pärjäsi kylässä jokainen, usein tosin puutteellisesti, sillä Rian oli köyhä kylä.

Kerron sinulle eräästä lapsesta - työstä, jolla oli tummat pitkät hiukset, punainen leninki ja punaiset lettinauhat leteissään. Hänen nimensä on Lilya. Lilya oli kasvatettu vakavaksi ja auttavaiseksi tytöksi, koska hän eli perheensä kanssa ajoittain puutteessa.

Lilyalla oli äiti ja kolme veljeä perheessään. Hänen isänsä oli kuollut suurella merimatalla

Kun Lilya eräänä päivänä
lähtee torille äitinsä
kanssa, hänen huomionsa
kiinnittää vanha ja
rapistunut talo, jossa saa
kuulla vanhoja taruja.

Vierailun päätteeksi Lilya
saa muistoksi vanhan
medaljongin, jonka hän
ripustaa kaulaansa

Mutta mihin medaljonki Lilya kuljettaa?
Milloin selviää, mikä on matkan tarkoitus?

9 789528 082552